

תת"ע 1706/07/13 - מדינת ישראל נגד גולן לוי סבג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1706-07-13 מדינת ישראל נ' לוי סבג
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גולן לוי סבג

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה ביום 7.2.13 הודעת תשלום קנס במסגרתה יוחסה לו עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה בניגוד לתקנה 67 א לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח כי עמד ברחוב ויצמן בת"א סמוך לבית מס' 8 וצפה את מעבר החצייה הצפוני לכניסה לבי"ח איכילוב. הוא ראה, לטענתו, את הנאשם מגיע רכוב על אופנועו למעבר החצייה שעה שהולך רגל חצה אותה שעה את הכביש והיה במרכז מעבר החצייה. הולך הרגל נעצר על הכביש והאופנוע המשיך בנסיעה עד שנעצר על ידי עורך הדוח. דברי הנאשם כפי שנרשמו היו כי "בן אדם עם מדים של בית חולים עשה לי עם היד לעבור. אני אופנוע אני יכול לעבור...".

במסגרת עדותו הבהיר עורך הדוח כי עמד מרחק של 10 מ' ממקום ביצוע העבירה לכאורה. עוד ציין עד התביעה כי הנאשם אינו חולק על כך שבמועד בו חלף על פני מעבר החצייה היה הולך הרגל באמצע המעבר והמחלוקת מצומצמת רק לשאלה אם הולך הרגל אכן אותת לנאשם להמשיך בנסיעה.

הנאשם הבהיר מצדו במסגרת פרשת ההגנה כי אינו יודע היכן בדיוק עמד עורך הדוח בעת שצפה בעבירה לכאורה אולם ייתכן כי הזווית בה נצפה האירוע לא הייתה כזו שאפשרה לעורך הדוח להבחין בתנועת ידו של הולך הרגל. עוד נאמר כי במועד הרלוונטי ראה הנאשם את הולך הרגל "מתחיל להיכנס למעבר החצייה" [עמ' 2 ש' 9]. בחקירה נגדית טען הנאשם "שהולך הרגל התחיל להיכנס למעבר החצייה וסימן לי לעבור. האיש שחצה היה מאוד איטי. הוא היה איש מבוגר שהחל דרכו ואז הוא קלט את האופנוע שלי שאני מאט אך הוא לא רצה לגרום לי שאני אחכה.. ואני מבחינתי ברגע שמישהו מסמן לי לעבור אני עובר. התחלתי להאט והוא סימן לי עם היד לעבור" [עמ' 2 ש' 23-26]

דין והכרעה

כפי שציין בצדק עד התביעה, אין חולק על כך כי במסגרת האירוע חצה הנאשם את מעבר החצייה. אין מחלוקת כי בעת החצייה היה על מעבר החצייה הולך רגל. המחלוקת היא רק בשאלה אם הולך הרגל ויתר על זכות הקדימה הנתונה לו בדין. במחלוקת זו דעתי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו. לפיכך, ולאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת התביעה

נשענת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם וזאת על יסוד הטעמים הבאים:

אפתח ואומר כי גרסת התביעה לא נסתרה כמלוא הנימה. הנאשם ציין אמנם כי ייתכן ועורך הדוח צפה בו מזווית שאינה מאפשרת לראות את הסימון שסימן לו הולך הרגל אולם מדובר בטענה בעלמא בהתחשב בכך שהנאשם הודה בחקירה נגדית כי "ראיתי את השוטר רק כשהוא ביקש ממני לעצור". משמע, עד אז לא ראה הנאשם את השוטר וממילא אין באפשרותו למסור מידע על הזווית ממנה צפה השוטר על האירוע.

גרסת הנאשם כפי שצוינה לעיל מעוררת תמיהות. כאמור, ציין הנאשם בעדותו כי ראה "**שהולך הרגל התחיל להיכנס למעבר החצייה וסימן לי לעבור. האיש שחצה היה מאוד איטי. הוא היה איש מבוגר שהחל דרכו ואז הוא קלט את האופנוע שלי שאני מאט אך הוא לא רצה לגרום לי שאני אחכה..**" [הדגשה הוספה].

התמיהות העולות מגרסה זו ומקשות ליתן בה אימון הן אלה: **ראשית**, לפי דברי הנאשם הולך הרגל סימן לנאשם להמשיך בנסיעה בהיותו בכניסה למעבר החצייה. אם היה ממש בטענה זו לא ברור מדוע התקדם הולך הרגל עד לאמצע מעבר החצייה כפי שציין עד התביעה כי ראה. **שנית**, גרסת הנאשם היא כי הולך הרגל הלך באיטיות רבה. אם כך, ובהינתן שהסימון לנאשם היה **בכניסה למעבר החצייה** כאמור בגרסת הנאשם הדעת נותנת כי לא היה סיפק בידו להגיע בקצב הליכה איטי עד אמצע מעבר החצייה כפי שהעיד עד התביעה שגרסתו לא נסתרה בנקודה זו. לא זו אף זו: גרסת הנאשם בעניין זה חסרת היגיון לטעמי. לטעמי, אין כל היגיון מחד גיסא לסמן לנאשם לנסוע עם אופנועו על גבי מעבר החצייה, כפי שטען הנאשם, ומאידך להמשיך בחצייה רק על מנת להיעצר סמוך לאופנוע על מנת שלא להידרס. הדעת נותנת כי מי שמאותת כי הוא מוותר על זכות הקדימה לא ימשיך בחצייה רק על מנת להיעצר בסמיכות לאופנוע.

מכל הטעמים האמורים מצאתי כי גרסת התביעה עדיפה על פני גרסת הנאשם וכי לא עלה בידי הנאשם בנסיבות מקרה זה לטעת ספק סביר באשר לאשמתו. לפיכך מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ד, 23 ינואר 2014, בהיעדר הצדדים

חתימה